

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.286 van 21 mei 2015
in de zaak A. 214.627/VII-39.285.**

In zake: 1. Wilhelmus VAN DE VORST
2. Elisabeth VANHOVE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koenraad Maenhout
kantoor houdend te 2600 Berchem - Antwerpen
Filip Williotstraat 30, bus 0102
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE LIMBURG

Tussenkomen partij:
Christian VAN SUMMEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 31 december 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de deputatie van de provincie Limburg van 23 oktober 2014 “waarbij het beroep van de heer Christiaan Van Summeren tegen de beslissing van 23 juni 2014 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi werd ingewilligd, voormelde beslissing werd opgeheven, en aan de heer Van Summeren een milieuvergunning werd verleend voor het exploiteren van een melkgeitenhouderij, zoals bekendgemaakt op 5 november 2014”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2015.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmine Moonen, die loco advocaat Koenraad Maenhout verschijnt voor de verzoekende partijen, afdelingshoofd Tom Roosen, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Astrid Lippens en Evi Mees, die loco advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkoms

3. Met een op 20 februari 2015 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt Christian Van Summeren als begunstigde van de bestreden vergunning om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De tussenkomende partij dient op 3 maart 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi een aanvraag in tot het verkrijgen van een milieuvergunning voor de exploitatie van een nieuwe inrichting (klasse 2) met 3.200 melkgeiten, op een perceel gelegen te Kinrooi, Hubenstraat 15, kadastraal gekend als 2de afdeling, sectie B, perceelsnrs. 58 D, 58E en 59H. De percelen bevinden zich in agrarisch gebied, volgens het gewestplan Limburgs Maasland goedgekeurd bij koninklijk besluit van 1 september 1980.

De aanvraag behelst:

- afvalwaterzuiveringsinstallatie;
- stallen met 3.200 geiten;
- stallen van 15 landbouwvoertuigen;
- 20 kW melkkoeltank;
- 5.000 L propaangas;
- opslag 800 L reinigingsproducten;
- 5.000 L mazout;
- opslag 300 L olie;
- een brandstofverdeelinstallatie met één verdeelslang;
- 100 T hooi en stro;
- opslag 360 m³ vaste mest en x m³ vloeibare mest;
- 6.000 m³ groenvoeropslag;
- 40 T melkopslag;
- GWW max. 100 m diep, 30 m³/d en 8000 m³/j.

Op het perceel bevinden zich reeds een woning, twee stallen en een mestopslagplaats.

4.2. De tussenkomende partij dient op 24 juni 2014 tevens een aanvraag in voor het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor de oprichting van een melkgeitenstal (6.441 m²), een landbouwloods (694 m²), twee sleufsilo's (12 op 100 meter), vier krachtvoersilo's (hoogte 9 meter) en een bijkomende erfverharding. De nieuw te bouwen en te verharden oppervlakte zou 11.700 m² bedragen.

4.3. De verzoekende partijen zijn eigenaars van een onroerend goed, gelegen rechtover het bewuste perceel.

4.4. Op 23 juni 2014 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi de milieuvergunning.

4.5. Op 2 juli 2014 dient de tussenkomende partij een bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Limburg.

4.6. De Vlaamse Milieumaatschappij (hierna: VMM), afdeling operationeel waterbeheer, handhaaft op 22 augustus 2014 haar in eerste aanleg verstrekte deels gunstige advies onder voorwaarden, de afdeling Milieuvergunningen van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie (hierna: LNE) adviseert op 29 augustus 2014 gunstig wat betreft de exploitatie van de geitenhouderij en ongunstig wat de lozing van afvalwater betreft, het door LNE ingewonnen advies van het Agentschap voor Natuur en Bos is gunstig onder voorwaarden, de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar verleent op 5 september 2014 een ongunstig advies, omdat de nieuwe constructies vanuit ruimtelijk oogpunt door hun inplanting en volume niet geïntegreerd zijn binnen de bestaande toestand. Het advies van de provinciale dienst Landbouw en Platteland van 8 september 2014 is gunstig. De VMM, afdeling ecologisch toezicht, adviseert op 9 september 2014 ongunstig wat de lozing van afvalwater betreft. Deze instelling brengt op 23 september 2014 een aanvullend en gunstig advies uit wat de lozing van afvalwater betreft ten belope van 650m³/jaar bedrijfsafvalwater in het oppervlaktewater (gracht), mits naleving van de algemene lozingsnormen en de

bijzondere voorwaarden: N totaal 50 mg/l en P totaal 20 mg/l. De afdeling Milieuvergunningen van LNE adviseert op 25 september 2014 onder dezelfde voorwaarden eveneens gunstig wat betreft de lozing van bedrijfsafvalwater, in navolging van het advies van de VMM. De Provinciale Milieuvergunningscommissie verleent op 29 september 2014 een unaniem gunstig advies onder bijzondere voorwaarden. Voor de lozing van het bedrijfsafvalwater gelden de bijzondere normen.

4.7. Op 23 oktober 2014 willigt de deputatie van de provincie Limburg het beroep van de tussenkommende partij in. De beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi wordt opgeheven. De vergunning voor het exploiteren van een melkgeitenhouderij wordt verleend onder voorwaarden inzake de lozing van bedrijfsafvalwater.

Dit is de bestreden beslissing.

4.8. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi verleent op 3 november 2014 de stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een geitenstal, landbouwloods, twee sleufsilos en verhardingen.

Hiertegen dienen dertien personen een beroepsschrift in bij de deputatie van de provincie Limburg.

De provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 14 januari 2014 een ongunstig advies.

Op 25 februari 2015 weigert de deputatie van de provincie Limburg de stedenbouwkundige vergunning.

V. Voorwaarden van de vordering tot schorsing

5. Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een procedure tot nietigverklaring én dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van het besluit *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunten van de partijen

6. De spoedeisendheid is volgens de verzoekende partijen gebaseerd op het ernstige gezondheidsrisico verbonden aan de exploitatie van een melkgeitenhouderij met 3.200 geiten. Q-koorts is een bacterieziekte die wordt veroorzaakt door *Coxiella burnetii*, waarvan herkauwers de belangrijkste gastheren zijn. De ziekte kan worden overgedragen op de mens en houdt een groot risico in voor de volksgezondheid. Besmette dieren scheiden de bacterie uit via melk, urine, feces, vruchtwater en placentair weefsel. De bacterie overleeft gemakkelijk en de besmetting kan heel vlot worden overgedragen.

Zij verwijzen naar de situatie in Nederland, dat sinds 2007 werd geconfronteerd met een enorme toename van het aantal humane gevallen van Q-koorts: van 2007 tot 2010 gaat het om 3.500 besmette mensen met ziekteverschijnselen. De oorsprong lag bij de grote melkgeitenbedrijven in de buurt van dorpen.

Ondanks vaccinatie komt heden in Nederland Q-koorts voor op dertien geitenbedrijven.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij een uitbraak van Q-koorts in hun omgeving willen vermijden. Het gegeven dat er geen bevruchtingen plaatsvinden in het bedrijf, sluit niet uit dat de bacterie ook via andere dragers kan worden overgedragen.

Het louter voorhanden zijn van reglementering (M.B. van 11 mei 2011) doet het risico op een uitbraak van de Q-koorts volgens hen niet verdwijnen. Bij de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning heeft de aanvrager het risico op besmetting erkend.

Een uitbraak van de Q-koorts kan, steeds volgens de verzoekende partijen, in tegenstelling tot lawaai- en geurhinder niet worden rechtgezet met een vernietiging alleen.

7. De verwerende partij stelt daar tegenover dat van een exploitatie nog lang geen sprake is en dat het niet te verwachten is dat deze zal plaatsvinden vóór een eventuele uitspraak over het beroep tot nietigverklaring. Momenteel ontbreekt immers nog de vereiste stedenbouwkundige vergunning maar daarna moeten de gebouwen (stal, loods en voederopslag) nog worden gebouwd. De milieuvergunning is thans nog niet uitvoerbaar, bij gebreke aan een definitieve uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning. Zij stelt voorts dat de verzoekende partijen met geen enkel concreet element aantonen dat de zaak nu reeds dermate spoedeisend zou zijn dat de behandeling van het gewone annulatieberoep niet zou kunnen worden afgewacht. Volgens haar komen de verzoekende partijen niet verder dan te beweren dat er een “risico” zou zijn op Q-koorts, maar tonen zij niet aan dat het risico zeer waarschijnlijk en actueel is, noch dat het een gevolg zou zijn van de uitvoering van huidig besluit, noch dat het dusdanig ernstig zou zijn dat er, in afwachting van een uitspraak ten gronde, onherroepelijke schadelijke gevolgen zouden optreden. Een hypothetisch nadeel is niet voldoende. Ook stipt zij aan dat de verzoekende partijen in Nederland wonen en dat het nadeel hen niet persoonlijk kan overkomen. Ten slotte blijkt, steeds volgens de verwerende partij, uit de besluitvorming zelf dat op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met een

mogelijk risico op een besmetting met Q-koorts en dat dit risico duidelijk niet van aard was om de milieuvergunning te weigeren, dan wel om bijzondere voorwaarden ter zake op te leggen. Ook het advies van de gemeentelijke milieudienst van 19 juni 2014 was ter zake positief. De beslissing in eerste aanleg was negatief maar niet zozeer om gezondheidsredenen, wel wegens de ruimtelijke draagkracht.

8. De tussenkommende partij betoogt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er op dit ogenblik spoedeisendheid aan de orde is.

Zij wijst erop dat de corresponderende stedenbouwkundige vergunning nog niet werd verleend en dat er grootschalige bouwwerken nodig zijn, zodat het niet aannemelijk is dat de beoordeling in het kader van de vernietigingsprocedure te laat zou komen. De vordering is minstens in de huidige stand van zaken niet spoedeisend.

De houding van tweede verzoekster, die geen schorsend bestuurlijk beroep heeft ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi op 3 november 2014, wijst er volgens de tussenkommende partij op dat zij geen daadwerkelijk ernstig nadeel verwacht te ondergaan ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning, minstens ligt zij zelf mee aan de basis van de spoedeisendheid.

Voorts wijst de tussenkommende partij er op dat de verzoekende partijen slechts eigenaar zijn van een kavel met daarop een verkrot landbouwbedrijf in agrarisch gebied. Binnen landbouwgebied dient een zekere tolerantie verwacht te worden van de omwonenden. Tevens moet rekening worden worden gehouden met de bestemming van de terreinen volgens het gewestplan om na te gaan of de nadelen niet reeds liggen besloten in die bestemming.

In dit geval wordt, steeds volgens de tussenkomen­de partij, geen begin van ernstig bewijs omtrent de nadelen van de verzoekende partijen geleverd. Zij wonen immers in Nederland. Zij tonen evenmin aan dat zij er ter plaatse verblijven, want de aanwezige constructies zijn verkrot en bestemd voor agrarisch gebruik.

In ondergeschikte orde benadrukt de tussenkomen­de partij dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er een gevaar bestaat voor de volksgezondheid. In de vergunning wordt rekening gehouden met de uitbraak van de Q-koorts. Ook wordt gewezen op de wettelijke voorschriften die in dat verband moeten worden in acht genomen op grond van het ministerieel besluit van 11 mei 2011.

Op het vlak van maatregelen ter preventie en controle is het bedrijf, zo beweert de tussenkomen­de partij, “een modelbedrijf”.

Geuroverlast en lawaaihinder worden niet concreet aannemelijk gemaakt.

De tussenkomen­de partij vraagt in voorkomend geval aan belangenafweging te doen.

Beoordeling

9. Een zaak is spoedeisend, en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne kan worden opgelost.

Uit artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State blijkt dat een vordering tot schorsing kan worden ingesteld “op

elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat* 2012-13, nr. 5-2277/1, 4).

De voorliggende milieuvergunning heeft betrekking op een nieuwe inrichting. Zowel de verwerende als de tussenkommende partij wijzen op het ontbreken van de definitieve stedenbouwkundige vergunning, en op het feit dat de milieuvergunning geschorst is en nog niet ten uitvoer kan worden gelegd. Tevens merken zij op dat, indien de vergunning wordt toegekend, de effectieve oprichting en ingebruikname van de (grootschalige) inrichting ook nog een aanzienlijke tijd in beslag kan nemen.

Bij beslissing van 25 februari 2015 van de deputatie van de provincie Limburg werd de stedenbouwkundige vergunning geweigerd.

Zonder stedenbouwkundige vergunning kan de tussenkommende partij de inrichting niet exploiteren.

Vermits de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning voor de geplande inrichting van de tussenkommende partij op 25 februari 2015 op bestuurlijk vlak definitief is geweigerd, kan de bestreden milieuvergunning in de gegeven omstandigheden niet ten uitvoer worden gelegd. Artikel 5, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt trouwens dat die vergunning geschorst is zolang de stedenbouwkundige vergunning niet definitief is verleend, wat uiteraard te dezen niet het geval is.

Er is geen sprake van spoedeisendheid.

Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken.

BESLISSING

1. Het verzoek van Christian Van Summeren tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys